

שומר ב' בית ברנר'

(סוף מעמוד 29)

קיבל ממנו שום מתנות עבור מכירת מכור גיות משומשות.
תמורת מכתבו זה, קיבל חליפי מכתב נגדי, בו צויין ששני המזכירים מתחייבים שלא להגיש נגדו תביעה על שהאשים או- תם בקבלת שוחד.
מה הניא את חליפי לחתום על מכתב הנסיגה?

בפני פליקס כהן התוודה שהוא נכנע נר- כח האוימים והלחצים שהופעלו עליו. בפני כתב העולם הזה הוא היה מוכן רק לרמוז על כך:

„אינני רוצה לדבר על העניין“, אמר. „כשהיה לי משהו להחזיק ביד, או היה כדאי לצאת למלחמה הזאת. תדע לך ש- יש רק אדם ישר אחד בענף שלנו, וזה פליקס כהן. רק לו אפשר להאמין. בכלל מדוע אתה צריך לכתוב על זה? את מי זה מעניין? הציבור בארץ לא מגיב אף פעם על מה שמגלים בעיתונים. אנוהנו כמו מדי- נה ערבית. אינני רוצה לדבר על העניין. הודעתי שאמרת מה שאמרת כשהייתי מ- רוגז, וזהו זה.“

בזיון

ה"מרצדסים"

הגנים רבים מאמינים בפליקס כהן, כ"אדם ישר" — גם אם לא היחיד בענף. לא היתה זו הפעם הראשונה שהוא חושף עסקים מורדים בענף. לפני שנתיים בדיוק הרעיש עולמות כאשר טענתו מכ- רו ראשי האירגון לחבריהם מכוניות גרו- עות (מונית ושמה דפיקה, העולם הזה 1625).

היה זה כאשר ראשי אירגון המוניות דאן, אלי דהאן, מנהל תחנת מוניות מרכז, וראובן קרמר, מנהל תחנת מוניות אביב, הפכו לסוכני המיטנה של יבואני מרצדס, החלו מוכרים לנהגים מוניות מרצדס דייל — למרות הבדיקות הראשונות שהראו כי מנוע המכונית אינו עונה על הדרישות הקשות של עבודת מונית בתנאי הארץ. לא עבר זמן רב ובעלי המרצדס אכן החלו משמיעים קול זעקה מרה.

אין מושג —

יש מושג

הגזנתם של שני מזכירי אירגון ה- מוניות, פינקלשטיין ופינגולד, היתה פחות נרגשת:

„אין לנו מושג על כל תלונה נגדנו מ- ציור של חליפי, לא, מזכיר מועצת הפוע- לים לא אמר לנו מילה. זה הכל שקר. הוא לא המיין אותנו לשום ברור כזה.“
בהמשך חקירתו של הכתב, השתנתה ה- תמונה: „אתה יודעת, פינגולד“, אמר פינק- לשטיין. „אורי אלפרט הזמין אותך.“
„נכון“, הודה עתה פינגולד. „אלפרט הזמין אותי, וגם את פינקלשטיין, ומסר לנו על תלונתו של חליפי כאילו שלם לנו קומיסיון. אבל זה שקר. נכון שמכרתי חמש מכוניות לחליפי, אבל אלו היו מכור גיות שלי.“

פינקלשטיין ופינגולד היו מוכנים להר- דות כי הם אלו שגילו למשרד התחבורה על עיסקת המוניות הערביות.

מקובל לקחת

קומיסיון

יצר נראית התמונה משולחנו של המזכיר הראשי של מועצת פועלי תל- אביב—יפו, שבפניו הובאה התלונה.

סיפר אלפרט: „כשפליקס כהן הודיע לי שישנו אדם שטוען שנתן קומיסיון לפיי- גולד, הזמנתי אותו למשרדי. בדרך כלל זה מקובל לתת קומיסיון בענף הזה. אך במיקרה זה מדובר היה בניצני ציבור, ו- כן זה לא מקובל.“

„כשהופיע אצלי חליפי, הוא סיפר לי באמת שנתן כסף לפיינגולד. אמרתי לו שהוא יצטרך להופיע עם האשמה כזו בפני הוועד המבקר של מועצת הפועלים.“
„כשהוא שמע את זה, הוא חזר בו מ- דבריו, וטען שאמר מה שאמר בשעה של כעס. הוא חתם לי גם מכתב על זה, והוא נמצא אצלי כאן במגירה.“
הודעתו לפיינגולד ופינקלשטיין על ה- תלונה, אך לא עשיתי חקירה. אצלנו כאן זה לא משרה. פינקלשטיין ופינגולד הכי- חישו את התלונה, ובוה נסתים העניין.“
האומנם?

לגיחות רומנטיות נעזות... על החתום: 143/70. הזרנה מנחיתות אונס !!!

קצב... קצב... קצב... תראו מה יש לנו כאן: מתוסף בלהקת- קצב החובש כומתה אדומה מס' 144/70.

144/70

הוא מתחנן בפניך שתקומי ותפעילי את קסמיך כדי לעזור לו להפיג את השיעמום האוכל בכל פה, במוצב (זה בטח בגלל הפסקת האש הזו, בתעלה). לשם השלמת המידע האינפורמטיבי, צירף אפילו איור תמונה משעממת משל עצמו.

נשיות
והפעם, הפתעה. היא אינה מצוויינת ב- גברים. כותבת 142/70: „ארצה מאוד להכיר נשים, וזאת, מסתבר, הדרך היחידה בעולמנו זה, עבורי.“
„אנא, סבלנותי פוקעת, הלב מלא על גדולתי. וכחוספת, אין צורך לצטט את דבר המשיכה הנפשית, הרגשית וכיו...“

על הגובה
עד כמה שאני מכירה אתך, אתן משתג- עות אחרי סוג כזה של מכתבים ו... בחור רים: „אני טייס צעיר ומוכשר, בן 20. גובה — ממוצע, אך אישיות מעל לממוצע חובב את ארץ ישראל מגובה רב, ואת בנות הארץ מגובה נמוך. מעוניין בבתיזוג

המיפלצות שלי

נראה שם העתיד. ביום שישי בערב, כשי- היינו אצל הוראי, פונה לפתע הילדה לסבא שלה: „סבא, נכון שאתה לא תמות? הגן לבית“

זה גילוי אהבה!

השבוע מספרת לי דנה על בעייה חמורה שיש לה: היא אהבת, בכיתה, גם את רני וגם את מיקי. מה יהיה? שניהם נחמדים אותו דבר. מה לעשות?

מאוחר יותר, כשבתי וסבה נותרו לבד בחדר, לזמן מה, נערך ביניהם המשך ה- שיחה, עליו שמעתי את הדיווח רק למחרת. „אתה יודע, סבא“, התהדרה הילדה ב- קול רם, „כשאתה תמות, אני לא אקבור אותך אף פעם. אני אשים אותך בארון על המינורן ותמיד אדבר אליך. אני יודעת ש- אתה לא תענה לי, בגלל שאנשים מתים לא מדברים, אבל לא חשוב. אני אדבר אליך כל הזמן, ואתה בכלל לא תצטרך

לפעמים אני באמת מקנאה במיפלצות שלי. איזה עולם נהדר יש להם, לפספוסים. כל כך משעמם לפעמים להיות מבוגר, כל הזמן.

זה גילוי אהבה!

השבוע מספרת לי דנה על בעייה חמורה שיש לה: היא אהבת, בכיתה, גם את רני וגם את מיקי. מה יהיה? שניהם נחמדים אותו דבר. מה לעשות?
אני מתכוננת כבר בחוכמתי הגדולה ל- הסביר לה שזה יעבור, ושבסוף יישאר רק אחד, וזה כנראה לא יהיה לא רני ולא מיקי, כשפתאום היא מזדקפת בצהלה: „אין בעיות. אני אחתן עם שני הים.“
„דנהילה“, אני מסבירה לה. „זה לא הולך. תראי, גם אני התחנתי רק עם אבא, לאי- „הכמה“, משיבה הירושתי. „לך לא היה מישוהו אחר.“

זאת לא היתה הפעם היחידה השבוע ש- נדמנו לי להאיש לחוד מוחה לרצות את

אוף, הוא כמעט כבר הדביק גם אותי בפיהוקיו.

דא חשוב

145/70 לא יודע למה הוא כותב אלי אולי כדי לנסות איד "ילך לו", ולא, חס וחלילה, בתור אחד שלא הולך לו, אלא בתור אחד שאוהב לנסות הכל (כמעט). הוא כל כך שונא את השיגרה, עד שהוא כל כך אוהב את החיים — בפרט את ה- יפה שבהם, עד כדי לשאול: "ואם גם את כזו — אז למה את מחכה?!" אגב, הוא חייל, ולו שרות ארוך בסיני ובתעלה. אך באמת, פרטים אלה לא חשובים כל כך... העיקר שתכתבי.

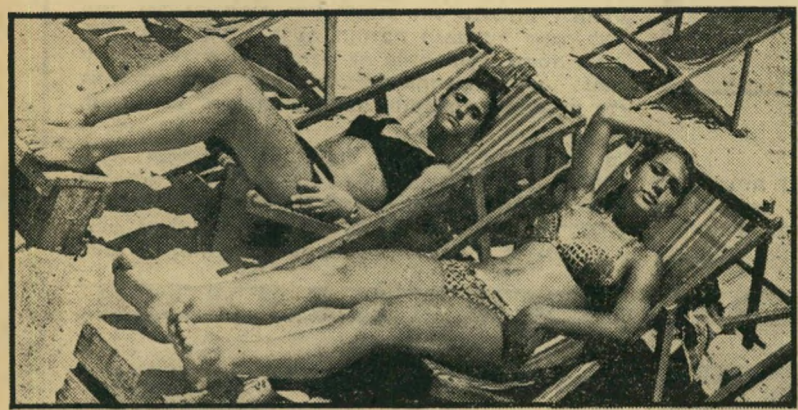
המון מעלות

ל-146/70 יש, מלבד 24 שנים ו-165 סימ, המון מעלות. כל כך הרבה, עד ש- קשה לה להעלותן בכתב. אולם בקשר אליך, ידה נטויה: רוצה היא אותך עם "המון חוש המור, ורציני גם יחד. גם אקדמאי וגם גבוה — זה חשוב מאוד. ש- קורה לו שהוא עוד יושב בבית לפעמים (כמוני), משום שאיננו מסתפק במצוי. ר- בכלל, שיהיה חמוד כזה...".
ואם הרצפט מתאים לך, עדיין אל תהיה בטוח שאתה הוא — התרופה. פשוט, היא נשמעת חולה מאוד !!!

שימוש חוזר

בכובד ראש ובעזרת השם כותב לי 147/70:

את התמונה הנ"ל מצאתי ברחוב יהודה הלוי בתל אביב. מצבן של שתי הגבירות חמור למדי, אם הן נאלצו להשתמש ב- שיטה הישנה של איבוד תצלומים לדעת. (אגב, זאת שיטה יקרה למדי, ויעילותה מוטלת בספק).
צודק, בחיי !!!
אם השתיים מעוניינות בתמונה לשימוש חוזר, הרי להבא יש לזכור לציין שם ו- כתובת מעבר לתמונה. הגיון, על מות- חן, הגיון !!!

המציאות של 147/70

ניצב

הכנסת ותתפלל, ואז לא תמות אף פעם, נכון?

ניצב

קצת באיחור, אבל יום כיפור השפיע בכל זאת משהו.
מאוחר יותר, כשבתי וסבה נותרו לבד בחדר, לזמן מה, נערך ביניהם המשך ה- שיחה, עליו שמעתי את הדיווח רק למחרת. „אתה יודע, סבא“, התהדרה הילדה ב- קול רם, „כשאתה תמות, אני לא אקבור אותך אף פעם. אני אשים אותך בארון על המינורן ותמיד אדבר אליך. אני יודעת ש- אתה לא תענה לי, בגלל שאנשים מתים לא מדברים, אבל לא חשוב. אני אדבר אליך כל הזמן, ואתה בכלל לא תצטרך